

ναύαρχος

ναύαρχος, ο, ουσ. [<αρχ. ναύαρχος], ο ναύαρχος· (ειρωνικά) αυτός που κόλλησε κάποιο αφροδίσιο νόσημα, ιδίως σύφιλη: «με τις άπλυτες που κυκλοφορούν στην πιάτσα γέμισε ο κόσμος ναυάρχους»·

- *έγινα ναύαρχος*, κόλλησα κάποιο αφροδίσιο νόσημα, ιδίως σύφιλη: «όσοι πήγαν μ' αυτή τη γυναίκα, έγιναν όλοι ναύαρχοι». Από το ότι στην περίπτωση που κολλήσει κάποιος κάποιο αφροδίσιο νόσημα χρησιμοποιείται και η έκφραση *άρπαξα τα γαλόνια μου*. Συνών. *έγινα αρχιστράτηγος*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας